

toritet. Jeg beklager, at jeg ser denne Bænk her foran ganske anderledes tom end ellers; thi jeg er overbevist om, at det vilde have glædet Medlemmerne der at høre denne Autoritet citeret, som det maa være mig tilladt at erindre det høie Thing om. Det er Tscherning. Den høitærede Finansminister sagde før, at den Gang denne Lov forrige Gang var for, vare alle Talere imod den — dog undtagen han selv —, at det imidlertid kun var, fordi der tilbids den Gang var noget Andet, man var imod, nemlig Beskatningen af de allerede i Landet værende fremmede Obligationer, som nu ikke ere med i Forslaget. Naar man gjennemlæser Forhandlingerne — jeg har i dette Dieblif gjennemløbet dem — forekommer denne Bemærkning af den høitærede Finansminister mig ikke ganske rigtig. Ganske vist har næsten enhver Taler udtalt sig imod Beskatningen af de forhaanden værende Obligationer; men de have ogsaa udtalt sig mod at beskatte dem, der kom ind — alle Talere med Undtagelse af Finansministeren selv. En af de Talere, der skarpest og stærkest udtalte sig mod Loven, saaledes som den nu ogsaa foreligger, er Tscherning. Han anser den som en Told, et Billede, som den høitærede Finansminister ogsaa brugte, men en Told, tilføjer Tscherning, der kræfter de Grundsætninger, der ere satte for Tolden, nemlig at den ikke skal være en Bessyttelse. Det er det eneste Hensyn, der efter Andres Mening kan anbefale denne Told, at den skulde være en Bessyttelsestold. Saa kommer Tscherning til at tale om Skatten som Stat paa Formue; men han gjør opmærksom paa, hvorledes det hænger sammen med den som Formueskat. Man tager fejl, naar man tror, at man rammer Formuen ved denne Afgift. De ærede Medlemmer vide, at jeg hører til dem, der anerkjende dette, der ønske at ramme Formuen. Jeg har selv tilladt mig at stille Forslag derom ved Indkomstskatteloven, ogsaa ved andre Leiligheder har jeg ogsaa, saa stærkt jeg vidste, søgt at gjøre min Mening gjældende om det Rigtige og Passende i at beskatte Formuen. Men jeg tror, at Tscherning har Ret, naar han betragter denne Maade at lægge en Formueskat paa de Rige som „et Bagatelleri“ eller Smaa-

ting. Det er ikke en Beskatning af Formuen. Den ærede Formand tillader, at jeg læser et Par Ord op: „Skulde der virkelig være tænkt derpaa, saa maa vi vise dette Forslag bort, thi her i Rigsdagen bør intet Lovforslag gaa igjennem, hvorved man tager de Fattige ved Næsen; vi skulle være ligefremme ligeoverfor dem.“ „Det er en Spot“. Saa siger han tilsidst, at det er „Bagatelleri“, og at der „er Noget i dette Forslag, som ikke er ægte nobelt“ og Noget, som er til Spot og til Latter. Jeg kan ikke negte, at dette ogsaa forekommer mig at være Tilfældet, allermest efterat jeg har set de stillede Vædringsforslag; hele den Maade, hvorpaa man søger at forbyde denne Lov, er for mig, som om det var til Spot og Latter, alle disse Kontrolforanstaltninger, som de anbefale for at faae disse Par Tusinder ind i Statskassen! Men ganske vist er det ogsaa kun en Spot, naar man tror, at man kan komme de Rige i Landet tillivs, komme denne enkelte Del af Formuen tillivs, som naturligtvis nok skal vide at liste sig bort og at gjemme sig, naar det ikke er til Fordel for den. Tscherning gjør tillige opmærksom paa, at, naar man gjør gjældende — og det gjorde navnlig den daværende Finansminister gjældende —, at det skal være til Bessyttelse for de indenlandske Statspapiere, saa overser man, at der dog er en Konkurrence, der gjør sig stærkere og stærkere gjældende, nemlig i de indenlandske Aktier og alle den Slags private Papiere. Naar Spørgsmaalet yderligere er om Hensigtsmæssigheden af den Afgift, der, som jeg har tilladt mig at sige, naar man undersøger Grundsætningerne for al Beskatning, maa betragtes som i høi Grad uretferdig, saa er det ganske vist denne Slags Bessyttelse, man her kommer tilbage til. Man skal beskatte disse udenlandske Papiere for kunstig at begunstige den indenlandske Anvendelse af Kapitalen. For det Første har jeg ved første Behandling fremhævet og skal kun nævne det her, at det, om det end ikke viser sig ved den første Betragtning, dog gjør Skade alligevel; det er ikke helt unyttigt, det er som i de fleste Forhold i den økonomiske Verden, at det, om end ikke ved første Diekast, saa dog ved nærmere Be-